

Jedna na jedného

SÉRIA SEATTLE SERPENTS

TEAGAN HUNTER

Jedna na jedného

TEAGAN HUNTER

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Teagan Hunter: FACE OFF (Seattle Serpents #2) preložila
Kristína Beleščáková.

Translation © 2025 by Kristína Beleščáková
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Silvia Palušková

Copyright © 2023. FACE OFF by Teagan Hunter
Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk

Návrh obálky: Emily Wittig Designs
Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-55-0
EAN 9788069010550

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše osobné potešenie. Táto kniha sa nesmie opätovne predávať ani darovať iným osobám. Ak ste si túto knihu nekúpili alebo nebola zakúpená len pre vaše použitie, prosím, vráťte ju a kúpte si vlastnú kópiu. Ďakujeme, že knihu pirátsky nereprodukuje a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré jej autorka venovala.

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, spoločnosti, miesta, udalosti a incidenty sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, alebo so skutočnými udalosťami, je čisto náhodná.

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' v žiadnej podobe alebo akýmkoľvek elektronickými alebo mechanickými prostriedkami vrátane systémov na uskladnenie dát a vyhľadávanie informácií, s výnimkou použitia krátkych citátov v recenzii knihy. Ak chcete získať povolenie na výňatky častí textu, kontaktujte, prosím, autorku na e-mailovej adrese teagan@teaganhunterwrites.com.

*Túto knihu venujem Pam, Melinde, Jeffovi a T. Estesovi.
Oni vedia prečo.*

1. Kapitola

LAWSON

Ja: Chalani, musím vám oznámiť veľkú vec...

Fox: No, doriti. Čo si spravil tentoraz?

Locke: Prosím vás, povedzte mi, či sa kvôli tomu budeme musieť aj stretnúť.

Hutch: Mal by o tej veci vedieť tvoj kapitán, skôr než ju oznámiš zvyšku tímu?

Ja: *KLUBU

Ja: Chcel si povedať zvyšku klubu.

Ja: A ešte nie si kapitán. Tým sa staneš až v novom roku.

Locke: Všetci predsa vieme, že je kapitán. Aj keď ešte nenosí C na drese.

Hutch: Súhlasím s Lockeom. Ešte by sme si mohli vyjasniť jednu vec. Nie sme klub.

Hayes: Mne ste povedali, že sme klub.

Keller: Ty sa nerátaš, nováčik.

Hayes: To nie je pravda. Lawson ma prinútil pichnúť si ihlou do prsta kvôli prísaha krvou.

Fox: To bolo treba? Lebo ja som nič také nerobil. Znamená to, že nie som právoplatným členom klubu?

Hutch: Doriti.

Hutch: Tak ešte raz... NIJAKÁ PRÍSAHA KRVOU NEEXISTUJE A NIE SME KLUB.

Locke: Odhliadnuc od neschválených krvných prísah musíme vziať do úvahy nasledovné: skutočne to začína vyzeráť ako klub, Hutch.

Hutch: Nie. Sme. Klub.

Hayes: Tento človek musí byť vždy proti.

Ja: V tomto súhlasím s Hayesom. Hutch je nudný a, samozrejme, že sme klub.

Hutch: Nechci, aby som na teba vytiahol svoju kapitánsku kartu...

Ja: Och, už sa bojím.

Keller: Lawson, budeš sa stále hádať alebo sa už konečne dostaneš k tomu, čo si nám chcel povedať? Niektorí z nás majú na starosti aj iné veci.

Ja: Och, prepáč. Prekážam ti v trucovaní, Keller?

Keller: *emotikon prostredníka*

Hutch: Súhlasím s Kellerom. Lawson, už to konečne vyklop.

Ja: Dobre, dobre...

Ja: PAPAGÁJE MASTURBUJÚ.

Hutch: Čo sa to s tebou, kurva, deje?

Locke: Čakal som čokoľvek, len toto nie.

Fox: No... nie som si istý, či som to vôbec potreboval vedieť.

Fox: Zopakuj to.

Ja: Papagáje masturbujú.

Keller: Toto nedávam. Nemôžem. Odhlasujem sa.

Hayes: Počkať, počkať. Odkiaľ to vôbec máš?

Fox: ^ To čo povedal.

Fox: Ty si to akože VIDEĽ?

Ja: Nebuď zasraný čudák, Fox.

Ja: Sedím v bare a práve som začul, ako jeden chlap rozpráva svojim kamarátom o tom, že jeho brat mal papagája, ktorý sa naňho veľmi naviazal a umasturboval sa k smrti.

Keller: To nie je možné.

Ja: Myslel som si, že si odišiel.

Keller: Práve si ma dostal naspäť.
Gratulujem.

Fox: K tejto téme potrebujem viac
informácií. Napríklad: AKO? PREČO?
KEDY? KDE? Ale hlavne... ČO TO,
KURVA, JE?

Hayes: Práve si dal dokopy všetky moje
otázky, Fox.

Locke: Naozaj sa mi zdá, že sa táto
skupina vymyká spod kontroly. Kapitán,
chceš to tu trochu sprísniť?

Hutch: Nedá sa mi. Po tejto sračke proste
nemám slov.

Hutch: Locke, nechám to na teba. Čaká
na mňa moja super sexi frajerka. Pečieme
keksíky.

**Ja: TY NÁM POČAS TOHO ODPISUJEŠ?
TO JE NECHUTNÉ!**

Hutch: Nebol to eufemizmus pre sex, ty
debil. Naozaj pečieme vianočné keksíky.

Ja: Fuuuuuuuuuuj!

Ja: Nudný Hutch, ktorý má záväzok. Bez toho, aby bol niekde zviazaný tým sexi spôsobom.

Fox: V tomto máš úplnú pravdu.

Keller: Ak budeme hlasovať o tom, koho vyhodíme, napíš tam, prosím ťa, že ja som za to, aby sme vykopli Lawsona.

Ja: Si debil.

Keller: A som na to hrdý.

Hayes: Počkať... ak začneme s niekým chodiť, už nemôžeme zostať v klube?

Fox: Zdá sa, že nie.

Hutch: Čo keby sme sa dohodli na tom, že nikoho nevyhodíme, lebo nie sme žiadny sprostý klub.

Ja: Och, si presne ako my. Chceš zostať.

Locke: Práve si si vykopal svoj vlastný hrob, Hutch.

Fox: Och, ako VEĽMI nás máš rád.

Hayes: On nás NAOZAJ má rád.

Keller: Mňa nemá nikto rád a je mi to úplne jedno.

Ja: Fíha. Si skutočne SKVELÝ, Keller.

Keller: Fíha. A ty si kurevsky OTRAVNÝ, Lawson.

Ja: Proste to priznaj. Chýbam ti.

Keller: To v žiadnom prípade.

Hutch: Mohli by ste všetci sklapiť? Táto konverzácia sa začala uberať čudným smerom.

Locke: Masturbujúce papagáje nie sú pre teba dostatočne divné?

Hutch: Och, to bolo neskutočne čudné. Keď sa opäť začne sezóna, odporučím Lawsona na psychologické vyšetrenie.

Ja: ČOŽE? To by si si nikdy nedovoliť!

Hutch: ČOŽE? Samozrejme, že dovolil.

Hutch: Tak a teraz si všetci (HLAVNE LAWSON) už konečne zavrite huby, aby som mohol stráviť čas so svojou frajerkou.

Ja: Oooooch. Hutch a Auden sedia na strome...

Fox: A B-O-Z-K-Á-V-A-J-Ú S-A...

Hayes: Ako prvá príde láska...

Keller: Bože, to je nechutné.

Ja: Potom príde manželstvo...

Keller: Toto je už extrémne nechutné.

Fox: Potom príde bábätko v kočíku!

Keller: Úplne odporné.

Hutch: Všetkých vás nenávidím.

Keller: Aj ja.

Ja: Neviem sa už dočkať, keď vás všetkých opäť uvidím po vianočnej prestávke.

Keller: Vymažte si moje číslo.

Ja: Na to zabudni. *emotikom posielania pusiniiek*

Zasmejem sa a krútim hlavou nad svojimi spoluhráčmi.

Nie je žiadnym tajomstvom, že som nebol práve nadšený, keď som v rozširovacom drafte zostal nechránený a vybral si ma najnovší klub v NHL, Seattle Serpents. Tímu v St. Louis som dal za tri roky všetko, ale stále to nestačilo. Nestačilo to trénerovi, fanúšikom, mojim spoluhráčom – a zjavne to nestačilo ani na to, aby si ma tam nechali.

Tím Serpents bol mojou šancou začať odznova. Prvá vec, ktorú som urobil, bola, že som dal tímu najavo, že tu nie som len kvôli hokeju – ale som tu aj pre nich. Všetkých spoluhráčov považujem za kamarátov, hoci musím priznať, že som si bližší s chalanmi z nášho skupinového četu. Keďže sme jedinými nezadanými hráčmi v tíme, rýchlo sme sa zbližili a vytvorili si skupinu, aby sme ľahšie udržiavali kontakt. Teraz sa ma títo debili už nezbavia, aj keby sa o to neviem ako snažili.

„Ďalšie kolo, Lawson?“

Pozriem sa na barmana Chaza, ktorý veľkoryso obsluhoval mňa aj celý bar, a to sám. Keďže je Štedrý deň, nie je tu veľa ľudí, ale som si istý, že Chaz by dnešok radšej trávil s rodinou než v tomto podniku so všetkými osamelými kreténmi.

Pozriem sa na svoje takmer prázdne pivo. Už som mal tri a to je na verejnosti zvyčajne môj limit, ale na druhej strane, sú Vianoce, tak prečo by som si nedal? Okrem toho dnes nešoférujem, takže si to môžem dovoliť.

„Jasné, a daj mi aj účet, prosím ťa.“

„Samozrejme.“

Chaz mi načapuje ďalšie pivo a ja zaplatím kartou. Keď mi podá pokladničný blok, všimnem si, že mi počas celého večera účtoval ceny ako počas „šťastnej hodinky“, čo ma neprekvapuje. Zvykne to robiť, aj keď veľmi dobre vie, že žiadne zľavy nepotrebujem. Je to proste dobrý chlap.

Popíjajúc svoje posledné pivo počúvam rozhovory okolo seba. Papagájoví chlapi už dávno odišli a som si istý, že v tejto svojej vzdelávacej konverzácii pokračujú niekde inde. Ostali tu už len nejakí oneskorenci a medzi nimi ja. Zachytil som rozprávanie o vietnamskej vojne a smutný príbeh ženy, ktorá sa chce rozviesť so svojim násilníckym manželom. Rád by som jej k tomuto rozhodnutiu pogrataloval, ale viem, že by som nemal vyrušovať.

Svoje názory si teda radšej nechám pre seba a len prechádzam pohľadom po miestnosti. Nachádza sa tu veľa suvenírov a trofejí tímu Serpents. Niektoré som im dal ja sám. Napriek tomu, aké klebety sa o mne šíria, pravdou je, že nechodievam často von. Ale tento bar? Toto miesto je ako kúsok domova. Ani ma to neprekvapuje – vzhľadom na to, že som prakticky vyrastal v bare v Colorade, kde pracovala moja mama.

Myslím si, že aj preto som dnes večer skončil tu. Cnelo sa mi za domovom, pretože tento rok som nešiel na sviatky k nej.

Na pult položím prepitné pre Chaza a k tomu dostatočne veľa peňazí, aby pokryli účty všetkých, čo ešte ostávajú, a odchádzam. Otvorím dvere baru Top Shelf, vykročím do studeného decembrového vzduchu a pevnejšie sa zabalím do bundy. Vzduch jemne vonia predzvestou snehu a ja len dúfam, že nenasneží až príliš. Šoférovať v snehu po týchto kopcoch totiž nie je žiadna sranda a zajtra mám v pláne ísť do kina.

Keď kráčam takmer prázdny ulicami, z niekoľkých obchodov sa ozýva vianočná hudba. Všetci sú určite doma, v bezpečí a teple, s rodinami. Ale ja nie. Keďže som bol sám

v svojom byte, začal som byť podráždený. Musel som vypadnúť von, aj keď len na chvíľu.

Normálne by som bol o tomto čase doma. Zababušený do deky by som pozeral gýčové filmy, moja mama by ma krmila keksíkmi a horúcou čokoládou a čakali by sme spolu na Vianoce. Tento rok je to však inak. Mama išla so svojou najlepšou kamarátkou na Bahamy. S Lýdiou som to plánoval už mesiace. Vedel som, že mama by odo mňa nikdy neprijala takýto darček. Doriti, veď odmietla nový dom. Vedel som, že ak ju chcem prekvapiť, musím na to ísť cez Lýdiu, jej najlepšiu kamarátku. Nakoniec sa nám to podarilo, aj keď to znamená, že som na Vianoce ostal sám. Mama mi už poslala aj fotky. Konečne vyzerá šťastne.

Mohol by som zavolať otcovi, ale nespravím to. Som si istý, že je zaneprázdnený svojou novou manželkou. Keď sa moji rodičia rozviedli, myslel som si, že to bude definitívny koniec. Nestalo sa tak. Aspoň nateraz.

Do úvahy ešte pripadá môj nevlastný brat. Potom si spomeniem, že je so svojou frajerkou a jej dieťaťom v Severnej Karolíne.

A čo tak ostatní nezadaní členovia z nášho klubu? Mohol by som ich otravovať, až by niekto konečne súhlasil s tým, že so mnou pôjde von. Zdá sa však, že všetci už majú svoje plány. Hutchinson – alebo Hutch – je niekde zašitý so svojou novou miliardárskou láskou. Locke je mimo mesta a poriadne rozmaznáva svoje netere a synovcov. Fox je doma u rodičov, ako správny synáček, Hayes robí neviem čo a Keller, ktorý by bol tak či onak mojou poslednou voľbou, má tiež plány. Preto som sa nakoniec vybral do baru, kde som sa cítil ako hviezda z videoklipu Celine Dion. Ešte mi chýbalo spievať o tom, že som zostal sám.

Bože, som neskutočne sentimentálny.

Možno by to napravili nejaké postelne aktivity.

Vytiahnem mobil a začnem hľadať nejakú dámu, ktorá by zahriala moje smutné srdce. Niki? Určite by ma privítala s otvorenou náručou. Ashley? Tá by mi okamžite zdvihla a dožadovala by sa, aby som prišiel. Jo? To by bola výzva, pretože som sa pred tromi mesiacmi nadránom vytratil z jej bytu a už som sa jej viac neozval. Výzvy mám rád. Som si istý, že by ma neposlala do horúcich pekiel.

Ani jedna z týchto možností ma však neláka natoľko, aby som uskutočnil hovor.

Neviem prečo. Sex na jednu noc a krátke vzťahy sú mojou špecialitou, aj keď sa mi v poslednom čase už dosť zunujú. Možno je to tým, že sú Vianoce. Alebo tým, že sme sa s chalanmi dohodli, že sa budeme sústrediť hlavne na hokej. Hutch porušil túto dohodu ako prvý, lebo sa zaľúbil do Auden. Ja nie som taká padavka ako on. Chcem ju dodržať. Chcem vyhrať Stanleyho pohár a nedovolím, aby ma čokoľvek rozptýlilo od dosiahnutia môjho sna.

Strčím si mobil naspäť do bundy a kráčam do svojho prázdneho bytu. Ďalšia noc, ktorú strávim s Netflixom. Nakoniec si určite pozriem niečo, čo som videl už aspoň stokrát. Poznám sa. Možno si dokonca dám aj svoj obľúbený bourbon.

Bože, je mi zo seba naozaj na zaplakanie.

Zrazu sa z tmavej uličky ozve hlasitý buchot. Zastanem a napínam uši, aby som zistil, čo sa deje. Za dvadsaťšesť rokov svojho života som už videl veľa hororov na to, aby som vedel, že toto je zlý nápad. Mal by som pokračovať ďalej.

Ďalší buchot a tiché zakňučanie.

Naozaj by som mal ísť. Viem to. Možno by som mohol zavolať políciu, aby sa o to postarali oni.

Ale...

Nesmelo vojdem do tmavej uličky. Urobím dva váhavé kroky, a keď opäť začujem kňučanie, zastavím. Ten zvuk poznám, ale teraz ho neviem zaradiť.

Spravím ďalší pomalý krok. Kňučanie neustáva.

Kráčam ďalej. Som už takmer pri mieste, odkiaľ zvuky vychádzajú. Vtedy začujem niečo celkom iné.

Vrčanie.

Zastanem, lebo ten zvuk je až príliš blízko.

Otočím sa doprava. Nachádza sa tam kontajner, niekoľko kúskov kartónu a odpadky. Keď sa buchot ozve priamo predou mnou, uskočím dozadu. Telom mi vibruje strach. V momente, keď chcem ako každý správny, ale hlavne dospelý chlap utiecť, zbadám to.

Šteniatko.

Toto maličké, gaštanovohnedé kľbko som zazrel len vďaka tomu, že sa z tmy na mňa upierali jeho jasnomodré oči. Vidím v nich zmes strachu a bezmocnosti.

„Och, ahoj,“ poviem, ako keby mi to šteňa rozumelo.

Podídem bližšie a šteniatko opäť potichu zavrčí. Nečudujem sa mu. A tento zvuk bol rozhodne menej hrozivý. Znel viac rozkošne. Prikrčím sa a natiahnem sa za ním, aby som mu ukázal, že mi môže dôverovať.

„Hej, krpec,“ zamumlem si popod nos. „Chcem ti len pomôcť.“

Oči šteniatka sa prenesú z mojej ruky na moju tvár. Pomaly sa ku mne približuje a jeho malé telíčko sa celé trasie. Je také slabé, že sa takmer nevie udržať na labkách.

Kurva, toto mi láme srdce.

Doprajem mu čas. Pri každom kroku ho presviedčam, nech len podíde bližšie. Keď som si istý, že mi už neunikne, schmatnem ho a zabalím si ho do bundy, aby sa čo najrýchlejšie zohrialo.

Prstom mu prechádzam po ňufáku a hlave. Pri mojom dotyku zakňučí, tlačí sa mi do rúk a vychutnáva si pohodlie, ktoré mu ponúkam. Nech sa prepadne pod čiernu zem, ak toto nie je dokonalá zmes smútku a hnevu. V skutočnosti dú-

fam, že sa šteniatko len zatúlalo. Chcem veriť tomu, že toto milé kľbko niekto len tak nevyhodil na ulicu.

Vystriem sa do celej svojej výšky, vytiahnem z vrečka mobil a začnem hľadať najbližšiu a najlepšiu veterinárnu kliniku. Musím tam toto šteňa čo najrýchlejšie dostať. Jedna je, našťastie, celkom blízko a ešte bude chvíľu otvorená.

Stlačím navigáciu, podľa ktorej by som tam mal doraziť do desiatich minút. Dúfam, že v ambulancii ešte niekto bude. Vtom začne husto snežiť a čochvíľa zem pokrýva polcentimetrová biela vrstva. Musím sa niekam skryť. Teda nielen ja, ale aj tento krpec.

Budova kliniky sa objaví, keď zájdem za ďalší roh. Zrýchlim tempo a prechádzam okolo staršieho muža s ryšavým jazvečíkom. Teraz ide o čas. Je už neskoro a mnoho kliník, obchodov alebo reštaurácií už zatvorilo. V tom najhoršom prípade by som ho mohol vziať domov. Problém je len v tom, že doma nemám pre šteniatko vôbec nič. Okrem toho si nemôžem byť istý jeho zdravotným stavom. Sotva sa dokážem postarať o seba, nieto ešte aj o drobného psíka, ktorý je očividne na pokraji podchladenia.

Podídem k dverám a z opačnej strany k nim prichádza žena v zelenom plášti. Naše oči sa stretnú. Pohľadom sklznem na svoju bundu, odkiaľ mi vykúka šteňa, a žena zvráští čelo. Otvorí mi dvere a teplo kliniky mi okamžite udrie do tváre.

„Už máme zatvorené, ale pár blokov odtiaľto je ďalšia klinika,“ povie mi a ukáže prstom smerom, kde sa tá klinika má nachádzať. Ja však nemám v pláne tam ísť.

Zatnem zuby. Som hrozne našťvaný, lebo sa ma snaží poslať preč. „Našiel som...“

„Naša klinika bude opäť otvorená dvadsiateho šiesteho decembra o šiestej ráno, pane.“

Myslí to táto ženská vážne? Dúfam, že nie.

„Prosím, ja...“

Snaží sa mi zabuchnúť dvere pred nosom, ale vďaka tomu, že som profesionálny hokejista a mám rýchle reflexy, sa jej to nepodarí. Strčím chodidlo do dverí, takže ich nemôže zatvoriť.

„Pane...“

„Prosím,“ okamžite ju preruším. „V tmavej uličke som našiel šteniatko. Potrebuje súrne ošetriť. Neustále sa trasie. Myslím si, že je podchladené, hladné a smädné a neviem čo ešte. Potrebujeme pomoc.“

„Rozumiem vám. Ale už máme zatvorené.“

Doslova zavrčím. „Áno, to ste mi už povedali. Ale ja...“

„Pane, upokojte sa, prosím. Chodte len hore ulicou a...“

„Pusti ho dnu.“

Oči ženy, ktorá stojí predou mnou, sa nebezpečne zväčšia a celá ustrnie. Otočí hlavu dozadu, aby sa pozrela na osobu, ktorá jej práve niečo prikázala.

„Ale...“

„Pusti. Ho. Dnu.“

Žena zafuní, no následne ma vpustí do vyhriatej vstupnej haly. Ponáhľam sa dnu a na rohožke si čistím topánky, ktoré sú celé od snehu.

„Veľmi pekne vám ďakujem. Prepáčte, že idem tak neskoro, ale našiel som...“

Zdvihnem hlavu a v tej sekunde si uvedomím, že toto celé bol jeden veľký omyl. Toto nie je hocijaká veterinárna klinika ani veterinárka. Doktorka na mňa pozerá ostrým a žiarivozeleňým pohľadom. Doriti, táto klinika patrí Rory Sinclairovej, dvojčatu frajerky môjho spoluhráča.

Stojí priamo predou mnou.

A z hĺbky duše ma neznáša.

2. Kapitola

RORY

Môj ideálny plán na Štedrý večer? Sedenie pred kozubom, deka, môj obľúbený mäťový čaj a môj obľúbený vianočný film. Och, takmer som zabudla na Hádesa, svojho kocúra, ktorý by mi priadol pri nohách.

Realita je však diametrálne odlišná. Dnes je Štedrý večer a ja som stále na klinike. Teraz sa snažím presvedčiť svojho najvernejšieho klienta, pána Duhaime, že jeho pes nepotrebuje kontrolu análnych žliaz len preto, lebo si oblízal zadok.

„Rozumiem, že Petey sa lízal, ale môžem vás uistiť, že jeho žľazy sú v absolútnom poriadku. Skontrolovala som ich minulý mesiac a teraz znovu. Jeho žľazy fungujú normálne. Petey je úplne zdravý.“

Ak mám byť úprimná, tak mi pán Duhaime niekedy poriadne lezie na nervy. Aj teraz otvorí ústa, aby sa so mnou hádal, ale môj tvrdý pohľad zaberie, lebo ich opäť zatvorí.

„Pán Duhaime, uisťujem vás, že Petey je v poriadku,“ poviem mu, ale tentoraz už jemnejšie. „Svojich pacientov by som

nikdy nevystavila riziku. Určite by som vám povedala, ak by ma niečo znepokojovalo.“

Táto veta naňho zaúčinkuje okamžite.

„Ďakujem, doktorka Sinclairová.“ Venuje mi jeden zo svojich úprimných úsmevov, ktorý mu prehĺbi vrásky na tvári.

„Rory,“ pripomeniem mu, ale už teraz viem, že je to zbytočné. Moju kliniku navštevuje už mnoho rokov, a aj tak ma stále volá doktorka Sinclairová. Asi sa rozhodol, že mi nebude hovoriť krstným menom. Je to rozkošné, ale zároveň aj trochu otravné.

„Som rád, že je Petey v poriadku. Viem, že som až príliš starostlivý, ale Petey je všetko, čo mám. Deti sa odsťahovali mimo mesta a ešte sme prišli o Betty...“ Smutne pokrúti hlavou. Jeho šedivé vlasy kopírujú ten pohyb.

Tento príbeh už veľmi dobre poznám. Porozpráva mi ho vždy, keď príde. Pravdou je, že jeho deti žijú len hodinu cesty autom od Seattlu. Mohlo by sa zdať, že Betty bola jeho manželka, ale v skutočnosti to bola Calico mačka, ktorá zomrela pred piatimi rokmi. Jeho žena sa s ním rozviedla už pred päťnástimi rokmi, pretože ju podvádzať so svojou oveľa mladšou sekretárkou.

„Bola to skvelá mačka. Som si istá, že aj vy jej veľmi chýbate.“

„Som si tým istý.“ Zamáva mi s úsmevom na tvári. „Môžeme už ísť?“

„Samozrejme. Dávajte na Peteyho pozor.“

„Myslel som si, že ste povedali, že...“

„Petey je úplne v poriadku. Chcela som tým len povedať, aby ste ho na Vianoce ľúbili o niečo viac.“

Žmurknem na tohto milého starca a on sa od srdca zasmeje.

„Vždy so mnou flirtujete, doktorka Sinclairová.“

Tento človek vie byť niekedy neskutočne frustrujúci, ale aj napriek tomu ho mám rada. No flirtovať s ním? To ani náho-

dou. Nielen preto, lebo je starší ako môj otec. Ja neflirtujem. S nikým. Nikdy.

Podobne to mám aj so vzťahmi. Nie je to moja šálka kávy. Som úplne v pohode s tým, že ma celý život považujú za šialenú milovníčku mačiek, ak to má znamenať, že sa vyhnem zlomenému srdcu a trápeniu. Môj otec sa veľmi trápil kvôli mojej matke a ja to tak proste nechcem. Láska a vzťahy znamenajú len agóniu, a preto si držím svoje emócie pod zámkom. Ďakujem veľmi pekne, ale takto mám aspoň všetko pod kontrolou.

„Dostali ste ma,“ poviem bez pohnutia brvou, ale on si môj sarkazmus nevšímne. Keď ho vediem von zo svojej ordinácie, stále sa usmieva.

Podám Casey Peteyho zložku. Casey je moja pravá ruka, ktorá mi dnes večer pomáha zatvoriť kliniku. Ešte naposledy sa skloním k Peteymu.

„Buď dobrý psík,“ poviem mu, pohladím ho po hlave a poškrabkám za ušami tak, ako to má rád.

Petey mi obliže ruku. Je to jeho spôsob, ako mi hovorí: „Ďakujem, že stále znášaš môjho pánička, doktorka.“

„Ešte raz vám ďakujem, že ste si dnes večer našli na nás čas. Som si istý, že na Štedrý večer máte oveľa lepšie plány, ako počúvať výlevy jedného starca.“

Zasmejem sa. „To vôbec nie je problém. Na to som predsa tu, a nikde inde by som nebola radšej.“

Svoje slová myslím smrteľne vážne. Tento biznis je moje dieťa a starať sa oň je prioritou číslo jeden. Pomáhať zvieratám je mojim poslaním. Vždy som to chcela robiť, a ak to znamená, že sa musím vzdať Štedrého večera alebo akéhokoľvek iného sviatku, tak nech. Nevyhľadávam spoločnosť ľudí. Ale ak hovoríme o zvierati, ktoré potrebuje pomoc, som neustále k dispozícii.

Nie som si istá, kedy sa u mňa prvýkrát objavila táto vášeň k zvieratám. Možno keď som mala päť rokov? Moje dvojča,

Auden, našlo zranenú veveričku, ktorá bola na pokraji smrti. Vzala som ju a okamžite bežala k otcovi, nech s tým niečo spraví. Jeho a moje riešenia sa navzájom úplne vylučovali, ale napokon som vyhrala. Pravdepodobne mi k tomu dopomohol môj nadurdený výraz. Podal mi veveričku, obe nás vzal k veterinárovi a ja som sa mohla pozeráť na to, ako doktor predviedol zázrak v priamom prenose a navrátil to malé zvieratko späť k životu.

Vtedy som zistila, čo chcem v živote robiť. Chcem „naprávať“ zvieratá svojím spôsobom, a presne to aj robím. Deň za dňom, rok za rokom a jednu dlhú noc za druhou... A tak som pomaly vybudovala toto miesto. Momentálne sme najlepšia veterinárna klinika v celom Seattli a okolí. Nedávno som otvorila druhú klliniku, ktorá sa veľmi rýchlo stala tou druhou najlepšou.

Som na ne a na celú svoju prácu veľmi hrdá, aj keď to znamená, že som neskutočne prepracovaná. Konkrétny príklad? Do zatvorenia kliniky ostávajú minúty a ja mám na stole množstvo papierovania, ktoré mi určite zaberie aspoň hodinu.

„Dovidenia, pani doktorka,“ povie mi pán Duhaime, keď vychádza z dverí s Peteym za päťami.

Zakývam a usmejem sa na neho, ale môj úsmev sa zmení na zamračený pohľad, keď si všimnem, aké je vonku počasie.

„Bude snežiť celú noc?“

„Áno.“

„Doriti.“ Povzdychnem si. „Dobre, zatvorme teda a potom môžeme konečne ísť domov.“

„Samozrejme.“

Namierim si to do svojej kancelárie a Casey ide k dverám kliniky. Mentálne si v hlave premietam všetko, čo na mňa dnes ešte čaká. Musím si prejsť nejaké tabuľky, musím poslať kvety Johnsonovcom, ktorým nedávno zomrela mačka. Potom musím...

Cez celú kliniku ku mne doľahnú hlasy a ja spomalím, aby som zistila, čo sa deje.

„Prosím,“ povie hlboký hlas s obrovskou beznádejou.

Vraciam sa naspäť do haly a počujem, ako Casey odmieta zákazníka. Okamžite mi zovrie krv. Pri otvorení kliniky som vytvorila určité pravidlá, ktoré sa musia dodržiavať nezávisle od toho, aký je deň. Jedným z nich je, že neodmietame nikoho a je úplne jedno, či už sú dvere zatvorené alebo nie. Ak som stále tu a niekto potrebuje pomoc, tak sa mu jednoducho poskytne.

„Pusti ho dovnútra,“ preruším ju, keď zachytím, že sa ho snaží poslať na tú sprostú kliniku, ktorá je len kúsok odtiaľto. Stále nemôžem uveriť tomu, že sú ešte otvorení.

„Ale...“

Zaškrípem zubami. „Pusti. Ho. Dnu.“

Mrzuto si odfrkne, ale ustúpi. Muž prejde popri nej a utrie si zasnežené topánky do rohožky, ktorú som už mnohokrát vymenila.

„Ďakujem. Prepáčte, že idem tak neskoro, ale...“

Slová sa úplne rozplynú, keď neznámy dvihne hlavu.

Pretože to nie je niekto cudzí. To vôbec nie. Je to niekto, koho poznám.

Niektu, koho z hĺbky duše nenávidím.

Dobre, možno to nie je tak, že ho nenávidím, ale neznám šam to, kým je. Totálny donchuan, ktorý si o sebe myslí, že je božím darom pre ženy. Je to úplne zjavné, už len z toho, ako sa nesie a naparuje, akoby hovoril: Hej, dámy, pozrite sa, o čo prichádzate. Alebo z toho, aké strapaté má tie svoje tmavohnedé vlasy a vôbec ho to netrápi. A ten jeho úškrn, ktorý sľubuje, že s tebou urobí všetky možné nemravné veci – ale len vtedy, ak si hodná jeho pozornosti.

Chlapov ako je on poznám až príliš dobre a nechcem s nimi mať nič spoločné. Nevieť, prečo sa objavil na mojej klinike. Jediné, čo chcem, je, aby vypadol.

Prekrižim si ruky na hrudi a prehltnem rozrušený povzdych. „Lawson.“

Na jeho tvári sa objaví úsmev, ktorý odhalí dokonalo biele a rovné zuby. Som si istá, že sú falošné. Musia byť, no nie? Veď je profesionálnym hokejistom. Nie je možné, aby mal také pekné zuby a hral v NHL.

„To je ale pekné prekvapenie,“ povie tým svojim hlbokým a trochu hrubým hlasom.

„Myslím si, že máme príliš rozdielny názor na význam slova pekné.“

Jeho úsmev sa ešte zväčší. „Si si tým istá, Rory?“

Hnusí sa mi, ako vyslovuje moje meno. S takou neskutočnou prirodzenosťou. Akoby ho už predtým vyslovil aspoň stokrát, hoci som ho spoznala len pred dvomi dňami v hotelovom bare. Objavil sa tam aj s bandou svojich hokejových kamarátov, aby dali dokopy moju sestru a jej frajera. Ak sa niekomu takéto veci páčia, tak fajn. Bolo to pekné gesto, ale mne to stačilo na to, aby som zistila, že tohto chlapa prostě nemusím.

„Čo chceš, Lawson?“

Siahne si do bundy a ja nemám ani tušenie, čo sa z nej chystá vytiahnuť. A som totálne prekvapená, keď z nej vyberie maličké šteniatko labradora. Drží to psíčka na štýl *Levieho kráľa*, akoby ukazoval svetu svoje mláďa. Prisahám, že to psíčka sa celé chveje a zároveň aj mračí. Je to rozkošné.

Okamžite prejdem cez celú miestnosť, beriem šteniatko do rúk a pritom sa snažím upokojiť svoj tep. Už aj tak robím viac než dosť nadčasov. Určite nebudem teraz sentimentálna, a už vôbec nie pred Lucasom Lawsonom. Snažím sa nesmiať nad jeho neuveriteľne zábavným menom

a sústrediť sa výhradne na zvieratko, ktoré potrebuje moju pomoc.

„Kto je táto mladá dáma?“ spýtam sa a pritisnem si psa na hrud’.

„Je to dievča?“

„Samozrejme, že je, a vzhľadom na jej váhu usudzujem, že má šesť až osem týždňov, však?“

Pokrčí plecom a nespúšťa zrak zo psa, ktorý okrem toho, že sa celý chveje, začne ešte aj potichučky kňučať. Musím ju rýchlo zohriať.

„Poďme.“ Otočím sa a namierim si to do ordinácie. Nasleduje ma momentálne veľmi motivovaná Casey, ktorej pravdepodobne došlo, že som na ňu veľmi nahnevaná.

„Netuším, koľko má týždňov. Ja vlastne o nej neviem vôbec nič. Práve som ju našiel,“ povie mi Lawson, keď ideme cez halu do jednej z vyšetrovní, ktorú Casey upratala ešte pred tým, ako nás pán Duhaime vyrušil.

„Našiel? Kde? Kedy?“

Položím malú sučku na stôl. Prechádzam po nej rukami a snažím sa zistiť, či nemá zlomené kosti, nejaké rany alebo čokoľvek, čo sa vymyká normálnu, zatiaľ čo Casey išla po vyhrievané deky, aby sme jej teplotu dostali do normálu.

„Asi pred pätnástimi minútami. Šiel som domov z Top Shelfu na Westake Avenue, keď som v uličke niečo začul, tak som sa tam išiel pozrieť. A ona... tam proste bola.“

Nebudem ho poučovať o tom, aké je nebezpečné chodiť do tmavých uličiek v takúto neskorú hodinu. Som až príliš sústredená na svoju prácu.

„Nebol tam nikto, komu by mohla patriť?“

„Nie.“

„Nijaké ďalšie šteniatka?“

„Nie.“

„Nebola nablízku jej mama?“

„Nie.“

Opakuje tú istú odpoveď, pokojne a vyrovnane, až premýšľam and tým, či vôbec venuje pozornosť tomu, čo mu hovorím. Pozriem sa hore a som pripravená vybuchnúť, pretože naozaj potrebujem všetky dostupné informácie, ale Lawson sa plne sústreďí na šteňa, ktoré Casey práve balí do deky.

Vyzerá... ustarane alebo dokonca vystrašene. Akoby záchrana tohto šteniatka závisela len od neho. Snažím sa to ignorovať, pretože to z neho robí ľudskú bytosť. Nie som si istá, či si viem predstaviť Lawsons inak než... no, Lawsons – veľkého športovca s nadutou chôdzou a s ešte nadutejšími ústami.

„Kňučala,“ povie mi a stále z nej nespúšťa zrak. „Vlastne kňučala po celý čas, čo som ju niesol. Je to normálne?“

„Pre uzímené a hladné šteniatko, ktoré niekto vyhodil na ulicu? Áno, je to úplne normálne.“

Pohybuje čelustou zľava doprava a ruky si zarýva hlboko do vreciek, akoby sa snažil sám seba presvedčiť, aby sa za ňou nenatiahol zakaždým, keď vydá čo i len najmenší zvuk.

„Nemusíš stáť až tam.“

Prejde zrakom z vyšetrovacieho stola na mňa. Keď sa nám stretnú oči, prehltnie a potom pokrúti hlavou. „To je v poriadku.“

Nahlas si vzdychnem. „Pod' sem. Je zjavné, že ťa tu chce.“

Na perách mu zahrá úsmev. „Chce ma?“

Prižmúrim oči. Presne viem, o čo mu ide – že som to ja, kto ho chce mať bližšie.

Na to môžeš okamžite zabudnúť, poviem mu pohľadom.

Ako sa približuje k stolu, úsmev na tvári sa mu stále rozširuje, a ja sa snažím ignorovať to, aké široké sú jeho plecia, aj keď má ruky stále vo vreckách. Vytiahne ich, až keď sa nachádza pár centimetrov od stola, a natiahne sa za šteniatkom.

Predtým ako ju pohladká po hlave, ju nechá, nech ho oňuchá, a ona sa ho potom už nevie nabažiť.

Je doňho, ako inak, úplne zbláznená. Som si istá, že ktorákoľvek žena v okruhu sto kilometrov je z neho uchvátená. Je to proste ten typ chlapa. Ja však nie.

„Je v poriadku?“ spýta sa ma po pár sekundách a v každom jednom slove sa skrývajú obavy.

„Zdá sa, že nemá nič zlomené. Nekňučí, keď sa jej dotknem, a nemá ani žiadne opuchliny. Na zadnej pravej labke má poriadne veľkú reznú ranu, pravdepodobne z toho, že chodila po tmavých uličkách. Dám jej na to injekciu a nejaké antibiotiká. Teraz sa musíme postarať o to, aby zostala v teple. A hlavne dúfať, že sa infekcia nerozšíri.“

Znovu nervózne pohybuje čeľusťou, nakláňa sa k nej a obooma rukami ju škrabká za ušami. Zrazu jej ich zakryje a povie: „Prisahám, že ak nájdem toho hajzla, čo ju vyhodil na ulicu, tak ho sám nakopem do riti.“

Snažím sa potlačiť úsmev, ale príliš sa mi to nedarí. „Vieš, že ti nerozumie, však?“

„Áno, viem.“ Dá si ruky naspäť do vreciek a pohojdá sa na päťkách. Ak by som ho čo i len trochu nepoznala, tak by som povedala, že sa hanbí. Ale vôbec to tak nie je. Tento typ chlapov je až príliš sebavedomý na to, aby sa niekedy hanbili.

Vezmem vatový tampón a skontrolujem jej papuľku kvôli zraneniam a chorobám. Našťastie som nič nenašla.

„Odhliadnuc od toho, že ju niekto vyhodil na ulicu, je v dobrom stave.“

„Naozaj?“ Z jeho hlasu zaznie úprimná radosť. „Chcel som povedať, to je fajn.“ Odkasle si a prikývne. „Super.“

„Áno, ale mala aj šťastie. Casey?“

„Už na tom pracujem,“ povie Casey a vyštartuje von z miestnosti, pretože presne vie, čo má robiť.

Lawson je naspäť pri vyšetrovacom stole. Títo dvaja sa nevedia od seba odtrhnúť. Mladá dáma sa naňho tlačí a snaží sa vyslobodiť z vyhrievanej deky, ale on jej to nedovolí.

A to je dobré. Znamená to, že vie, že je veľmi dôležité, aby ostala v teple.

„Je Štedrý večer,“ povie po chvíľke ticha. Moje oči spočinú na jeho plných perách a pozorujú, ako z nich vychádzajú slová. „Čo tu ešte robíš?“

Nechcem sa mu priznať, že dnes večer nemám v pláne – teda okrem práce – vôbec nič. Auden je v New Yorku a dáva sa dokopy so svojím frajerom Hutchom a môj otec trávi Vianoce so starým známym. Tento rok som zostala sama.

„Nie som si istá, či práve ty máš čo hovoriť, pán Prechádzam sa sám po uliciach o desiatej večer,“ kontrujem mu a snažím sa odtiahnuť svoju pozornosť z jeho pier.

„Nemám nikoho, za kým by som išiel domov.“

Povie to tak jednoducho, ako keby to bola tá najlogickejšia odpoveď na svete. Možno aj je, ale na druhej strane je to vlastne veľmi smutné. Hlavne, keď vidím, ako sa v jeho sivých očiach mihla bolesť.

Určite si to len namýšľam. Nie je predsa možné, aby bol Lawson osamelý. Som si istá, že má celý zástup žien, ktoré sa rady pobijú o to, ktorá mu zohreje posteľ. Tento chlap určite ani nevie, čo je to samota.

„Na zajtra mám však plány.“ Ponáhľa sa s odpoveďou, lebo sa bojí, že znie až príliš úboho. Ha, a mám ho. „Vianoce vždy trávim v kine. Je to moja tradícia.“

Myslela som si, že jeho vianočné tradície zahŕňajú veci ako pečenie sušienok so Satanom alebo kradnutie hračiek deťom s Grinchom či Maxom, no na kino som ani nepomyslela.

Casey sa vráti a zachráni ma, aby som nemusela nič povedať. Nesie tácku s rôznymi druhmi jedla – tuhé, vlhké – a in-

jekčnú striekačku, ak by psiča náhodou nechcelo jesť samo a museli sme mu to podať takto, akoby to malo od svojej mamy.

Vidím, že Casey sa maličkej snaží vložiť do papuľky kúsok tuhého jedla, no ona si ich od nej nevezme. Neprekvapuje ma to. Je príliš plachá.

„Počkaj, teraz to vyskúšam ja,“ poviem, naberiem si do ruky trochu jedla. Výsledok je ten istý. Šteniatko ho odmieta.

Po pár pokusoch som pripravená to vzdať. Keď sa chystám odložiť striekačku nabok s tým, že to skúsim neskôr, zrazu pocítim na svojej ruke teplo.

Trvá mi asi sekundu, kým si uvedomím, čo sa deje. Lawson položil svoju ruku na moju. Prejdem pohľadom z miesta, kde sa ma dotýka, až k jeho sivým očiam.

„Teraz to vyskúšam ja,“ povie a jeho slová znejú súčasne ako prosba a rozkaz. Natiahne ku mne druhú ruku dlaňou nahor.

Chcem samu seba nakopať do zadku kvôli tomu, ako ľahko mu tú striekačku podám. Akoby mali jeho slová na mňa nejaký vplyv – teda okrem toho, že ma neskutočne rozčuľujú. A potom chcem nakopať aj jeho, pretože sa tvári ako ten najväčší expert na svete, drží tú striekačku, akoby mu to tu patrilo – a naša mladá psia slečna zrazu začne jesť.

„Ako si to spravil?“ tie slová znejú príliš tvrdo aj mne samej. Lawson sa na mňa usmieva tak, že by som mu najradšej dala facku.

„Baby ma proste žerú.“

Zavrčím, ale neviem, či je to kvôli tomu, čo som práve počula, alebo preto, lebo existuje malinká, takmer neexistujúca šanca, že jedna časť zo mňa sa chce zasmiať na tomto jeho chabom vtipe.

To však nie je Caseyin prípad. Ona nevrčí, smeje sa. Nahlas. Keď sa na ňu pozriem, ani ma neprekvapí, že má na tvári flirtujúci úsmev a oči jej žiaria ako dve hviezdičky.

No to ma podrž. Možno ho najprv nemusela, hlavne keď sa snažil dostať na kliniku tesne pred záverečnou, ale teraz je z neho úplne pať. Chcem ju schytiť za ramená, zatriať s ňou a spýtať sa: „Šibe ti? Ako si mu na toto mohla naletieť? Nevidíš, že to všetko len hrá?“

Lebo ja to vidím. Videla som to v momente, keď som ho spoznala. Niesol sa v štýle: Som profesionálny hokejista a všetci mi padajú k nohám. Ja som mu to však nezozrala.

Šteňa naďalej dychtivo hltá jedlo od Lawsons. Ten k nemu posunie miskú a ono si zrazu nič iné nevšíma. Keď spapá každý kúsok tejto zapáchajúcej zmesi, pozrie sa na svojho nového priateľa, kúsok jedla má nalepený na papuľke.

„Cítiš sa lepšie, kočka?“ nežne sa opýta Lawson a opäť ju poškrabká za ušami. „Určite áno. Je to vidieť.“

„Už sa netrasie a to je dobré znamenie. Je jasné, že má apetít, čo je ďalšie dobré znamenie. Vezmem jej krv, aby sme vylúčili akúkoľvek inú chorobu alebo infekciu. Okrem tej reznej rany na labke je celkom zdravá.“

Lawson sa žiarivo usmeje, ale nie na mňa. Všetku svoju pozornosť venuje šteniatku, ktoré mu momentálne olizuje ruku a dáva mu toľko lásky, akoby bol tým najlepším, čo sa mu v živote prihodilo. A asi to tak aj bude. Chúďa, nič iné jej nezostáva.

Dám jej tabletky proti blchám a kliešťom, očistím a obvižem jej ranu, aby si ju neustále nelízala. Nakoniec jej podám dávku tekutých antibiotík. Po celý čas stojí Lawson až príliš blízko. Tak blízko, že cítim jeho vôňu – zmes kože a cédra –, ktorá ostane visieť vo vzduchu aj potom, čo opustí kliniku.

„Dobre.“ Odstúpim – od neho aj od psa – a kývnem smerom ku Casey, čím jej dávam signál, že sme tu skončili. „Budete musieť prísť na kontrolu a čoskoro bude potrebovať vakcíny. Taktiež sa budeš musieť rozhodnúť, či ju dáš vykastrovať, ale nateraz som urobila všetko, čo bolo v mojich silách.“

„Skutočne? Je naozaj v poriadku?“

„Áno, až na tú ranu je úplne v poriadku.“

Lawson párkrát prikývne, odkašle si a ešte raz rýchlo pohladká šteňa. Potom ustúpi o dva kroky. Šteniatko sa okamžite začne dožadovať ďalšieho škrabkania. Ona aj Lawson si potichu vzdychnú. Lawson sa vystrie, pozrie sa na mňa a jemne si odfrkne. „Takže sa vidíme neskôr?“

Pri jeho slovách sa mi zakrúti hlava. „Prosím?“

„Všetko, samozrejme, zaplatím, ale môžem už ísť?“

„To nemyslíš vážne. Toto šteňa tu nenecháš. Jedine cez moju mŕtvolu.“ Zdvihnem šteniatko a vtisnem ho Lawsonovi do náručia. „Vezmi si ho.“

Drží malú hore, tak ako po prvýkrát. Scéna ako vystrihnutá z *Levieho kráľa*, a povie: „Nemôžem si ju vziať domov.“

„A to už prečo?“

„Predsa kvôli hokeju!“

„Čo s tým má spoločné hokej?“ vyzývam ho.

Lawson si povzdychne a schová si psíča pod pazuchu. „Nemôžem mať psa. Som až príliš často na cestách.“

„A čo chceš teda robiť? Opustiť ju? To už dnes niekto urobil.“

Presne viem, čo robím. Citovo ho vydieram. Snažím sa potlačiť úsmev, lebo vidím, že to zaberá. Viem, že som zlá, ale nechcem, aby toto krásne šteniatko išlo do útulku. Samozrejme, že by si ho niekto veľmi rýchlo adoptoval. Šteniatka majú vždy túto výhodu. Každý ich proste zbožňuje. Okrem toho sa mi páči myšlienka, že by Lawson prebral zodpovednosť, pretože sa mi zdá, že na to vôbec nie je zvyknutý.

„Ale... ona nie je moja. Čo ak niekomu patrí a len sa zatúlala?“

„To nie je problém. Začneme hľadať jej majiteľa. Dáme oznam, že sme ju našli, a uvidíme, či sa niekto prihlási, aj keď o tom veľmi pochybujem. Neexistuje, že keby sa len vykradla z domu, tak by ju jej majitelia nehládali. Stavím sa o čokoľvek,

že ju niekto len vyhodil na ulicu. Dočerta, vlastne by som sa nečudovala, keby niekto niekde vyhodil celú svorku. Lawson, robím túto prácu už príliš dlho, takže viem, ako veci chodia. Ak by sa nejakým zázrakom našiel niekto, kto šteniatko hľadá, tak sa tomu budeme venovať potom. Ale nateraz je tvoja.“

„Ale...“

Moje zdvihnuté obočie stopne jeho ďalšie prípadné protesty. Zatvorí ústa a prikývne.

„Dobre. V poriadku, vezmem si ju.“

Víťazoslávne sa uškrniem. „V noci ju pozoruj. Keby náhodou mala alergickú reakciu na lieky, ktoré som jej dala. Okrem toho by mala byť úplne v poriadku. Casey vás odprevadí na recepciu.“

Obrátim pozornosť na zložku, ktorú Casey položila na môj stôl. Chytím do ruky pero a chystám sa vyplniť všetky prázdne miesta, aby túto malú psiu slečnu mohli zaradiť do našej databázy. Počujem, ako jeden pár chodidiel opustí miestnosť.

Ani sa nesnažím zistiť, kto odišiel, pretože viem, že to nie je Lawson. Stále na sebe cítim jeho pohľad. Keď nič nepovie a ani neurobí žiadny pohyb, nakuknem cez plece a zistím, že stojí len pár metrov odo mňa a prenikavo sa na mňa pozerá.

„Áno?“

„Ja...“ odkašle si a pokrúti hlavou. „Ďakujem.“

To je všetko, čo povie pred tým, ako doslova vystrelí z miestnosti. Zanechal za sebou tú vôňu, ktorá ho dokonale charakterizuje, a ja si po prvýkrát v živote želim, aby som na Štedrý večer nebola sama.